

1.

Jmenuju se Honza Čapek, ale říkají mi BIMBO, i když je to jméno spíš pro slona nebo pro Rudu Hovorku, který je ode mě o rok starší a o půl hlavy vyšší a dvakrát těžší, a proto jsem mu začal říkat BALÓN. A on, aby se mi pomstil, tak mě taky pokřtil a vymyslel si jméno Bimbo. Zprvu mě to zlobilo, ale když jsem o tom pak začal přemýšlet, tak mě to už nedeprimovalo, protože každému, kdo mě potká, ani nenapadne, že potkal slona, jelikož jsem štíhlý, podle mého názoru až moc, a máma do mě v jednom kuse cpe všemožné poživatiny, abych prý vypadal tak trochu jako ona, ale to zas bože chraň.

Mám bratra Jardu, ten je o rok a půl mladší, ale ve škole je ode mě o dvě třídy níž — a hádám, že právě proto je pořád navztekaný a věčně by se jen hádal. Je o hlavu menší než já, a proto mu říkám PINĎA. Protože je celý kratší, má i nohy kratší a ještě trochu do velkého O, ale máma říká, že se to později vyrovná. A Pinda by chtěl být NÁČELNÍKEM, ale to přání se mu nemůže nikdy splnit, protože náčelníkem jsem já. Náčelník musí mít přehled, a ten já — podle mého názoru — mám. A taky mám nervy a nejsem takový pošuk

jako Pind'a, ani lenivec jako Balón. A dovedu se DÍVAT!
To mám hlavně z četby.

Lidičky, co já toho už přečetl!

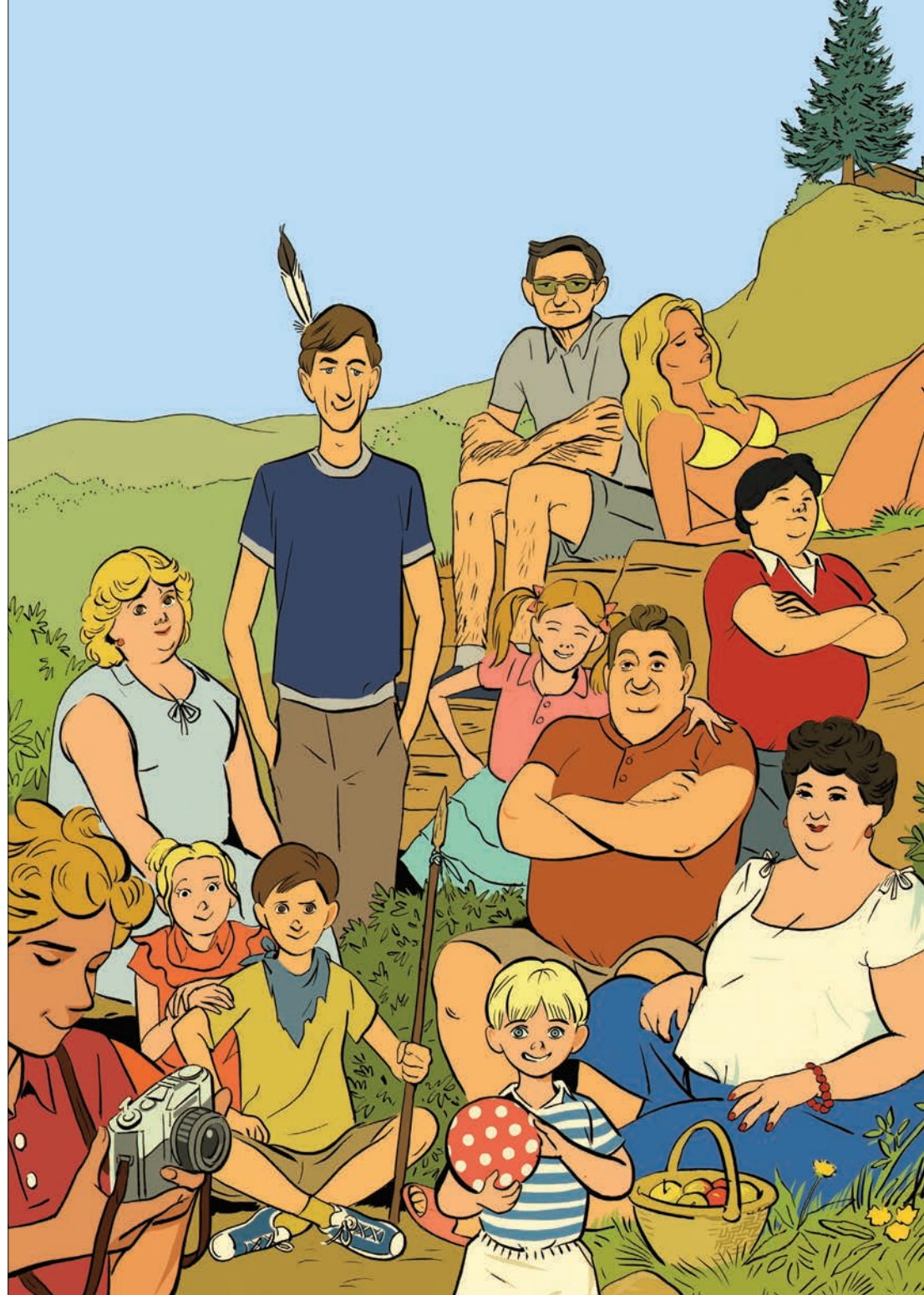
Čtu všechno, co po nás chtějí ve škole, ale nejradši detektivky. Proto dovedu chladnokrevně uvažovat a mám zásobu slov jako nikdo. I cizích.

Máme doma Slovník cizích slov, a když některé neznám, tak šije tam najdu, protože jednou, když jsem se chtěl pomstít Balónově sestře Ance, pokřtil jsem ji na INFANTKA a myslel jsem si, že je to nadávka, ale pak jsem se dočetl ve Slovníku, že INFANTKA je španělská princezna — a to jsem teda střelil vedle.

Ale já chtěl začít o prázdninách a začal jsem o sobě, i když to nevádí, protože i o mně musíte všechno vědět, i o Pind'ovi a Mařce, to jsou moji sourozenci, a taky o Balónovi a Infantce, to jsou zase děcka Hovorků.

My jezdíme každé prázdniny do naší chaty k jezeru. Já moře ještě neviděl, ale o moc větší než naše jezero snad ani nemůže být. Když se postavím na našem břehu, tak lidi na druhém břehu, třeba naši mámu nebo pana Hovorku, není skoro vidět, fakt.

Hovorkovic mají chatu zrovna vedle nás — a my jsme Čapkovi a máme mámu, tátu, mě, Pind'u a Mařku. A Hovorkovic mají taky mámu, tátu a ještě Balóna a Infantku.



Třetí chata vedle Hovorků patří Naumanům, ale taje nová a Naumanovic přijeli k jezeru letos prvně. A ti mají mámu, tátu a malého Mirečka. Ty tři chaty stojí na louce a ta louka není moc veliká a je jako vydlábnutá v kopci, který je okolo ní na všech stranách, teda: až na tu stranu, kde je voda, to dá rozum. Takže: napravo i nalevo je svah a ty svahy spadají skoro až do vody a v těch místech je pláž široká jen asi tři metry. A vzadu za chatama je kamenná stěna a nad ní je zase kus rovinky a na té rovince stojí chata pana učitele Mareš a k ní se jde od nás po schodech, které jsou vytesané ve skále a mají po jedné straně zábradlí. My říkali naší osadě TROJKA, ale když si tam postavil chatu taky pan Nauman, říkáme jí ČTYŘKA, to jako že tam mají chatu náš táta, pan Hovorka, pan Mareš a pan Nauman.

Velká chatařská osada, které se říká ČETYŇ, je kus dál a dá se k ní zajít buďto po cestě nad chatou pana učitele Mareše, nebo po břehu, a je to pěšky čtvrt hodiny. V Četyni je asi sto padesát chat a je tam velká pláž, kam se jezdí koupat i lidi, co přijedou jen tak na neděli a šlapou si po hlavách, a na parkovišti je v neděli milión aut. A kousek nad pláží je velká dřevěná prodejna JEDNOTY, stojí na železných nohách, má jedno okno přes celý barák a za tím oknem prodává pan Bílek a slečna Marta. Pan Bílek tu prodává už třetí rok, takže nás všechny zná, slečna Marta tu prodává prvně. Prodejna je

otevřena jenom od června do října, potom je zavřená, protože v zimě k jezeru nikdo nejezdí, to dá rozum.

Četyň je osada k popukání, fakt. Každá chata je jiná a v každé bydlí nějaký cvok. Tak třeba: jedna chata vypadá jako Karlštejn a druhá jako cisterna na petrolej. Třetí má metrové nohy a je úplně z plechu. Jedna má kulatá okna, vypadá jako loď, a hned ta vedle ní je jako krabice, ale kolem střechy má zubaté cimbuří. A některé chaty jsou větší než některé rodinné domky u nás ve městě. A skoro u každé chaty je garáž a záhony růží a někde na těch záhonech stojí trpajzlíci, kteří se úplně podobají našemu Pindovi. A takových osad je kolem celého jezera asi milión a ty osady se jmenují většinou podle vesnic, které už nejsou, protože je zatopilo jezero, když postavili přehradu. A ty vesnice měly jména, kterým nemohl nikdo rozumět, protože se jmenovaly kupříkladu MALOŇ, HABUŠ, NEBYCH, SMRKEČ, ROUTÍ nebo ŘABÍN. Vesnice, která je od nás nejbliž a kde je pošta, telefon a pan Boček, esenbák, se jmenuje VRBOVÁ a to je jediné srozumitelné jméno z celého okolí.

U pana Bílka v prodejně Jednoty dostanete koupit salámy, sýry, čokoládu, prostě všechno, a denně čerstvé mléko a chleba. Pro maso se musí jezdit do Vrbové. Pan Bílek nás zná i jménem a mně říká Bimbo, ale Balónovi řekne někdy MIČUDO a potom se opraví a řekne: — Promiň, TENISÁKU!

— Pan Bílek má ještě pitomější frky než Infantka, a to je už co říct. Když Balón zjistil, že letos prodává v Jednotě i slečna Marta, začal chodit na nákupy v tričku, v kapse u trenek nosil kousek hřebínku, a než přistoupil k oknu prodejny, tak si plivnul do dlaní, navlhčil si tím pačesy a hezky se učesal, slon.

Naše chaty — to jsou chaty, jaké mají být. Žádné parádičky ani trpajzlíci. Jsou ze dřeva, dole kuchyňka a velký pokoj, kterému říkáme hala, před ním zasklená veranda, nahoře dva malé pokojíky a za chatou kůlna. Hovorkovic chata je stejná jako naše, ale naše veranda je větší a na ní my všichni kluci celé prázdniny spáváme, teda: já, Pinda a Balón, je to zdravé, rodiče nás tam neuhlídají, ani kdyby chtěli, ale oni ani moc nechťejí a spávají nahoře v jednom pokojíku. Naše Mařka zas chodí spát k Hovorkům za Infantkou, spávají v horním pokojíku a jsou spokojené, protože jsou stejně staré a stejně pitomé, i když Infantka víc.

Ještě se musím zmínit o všech našich rodičích.

Můj táta Čapek je po mně, taky štíhlý klidás a nemluva — a to je jeho štěstí, protože naše máma toho namluví za deset lidí.

Máma je hezky při těle, ale ta tloušťka jí vůbec nevadí, protože se dovede stejně rychle pohybovat jako mluvit. Náš táta ji většinou ani neposlouchá, nikdy se s ní nehádá a říká, že je to jediný způsob, jak s ní v dobrém vyjít, já tomu ještě

nerozumím. A taky jí říká: — Ty jsi náš generál! — ale říká to jako poklonu a máma to taky tak bere.

Celá rodina Hovorkovic — až na Infantku — vypadá jako ty ruské dřevěné panenky, co mají uvnitř ještě jednu panenku a ještě jednu a ještě tři a všechny jsou stejně vypasené, znáte to. Ta největší panenka — to je paní Hovorková, ta menší pan Hovorka a ještě menší je Balón. Infantka ne. Ta je složená z hůlek a má pihy. Jestli toho naše máma namluví za deset lidí, tak paní Hovorková za pět set a stejně tak i pan Hovorka. Oni mluví najednou oba dva, každý o něčem jiném a vůbec se neposlouchají.

